

VÁŽENÍ BRATŘI, SESTRY, PŘÁTELÉ A KAMARÁDI, PŘÍZNIVCI NAŠEHO SPOLEČENSTVÍ,

scházíme se dnes bohužel v nelehké době, abychom se mohli nejenom po dlouhé době vidět, ale především si popovídat o všem, co nás těší, co nás naplňuje v našem poslání, i to, co nás rozesmutňuje a trápí.

Jsme především lidmi, obyčejnými lidmi se všemi vlastnostmi, které k lidství od nepaměti patří. Nepovažujeme se za výjimečné, i když si to o nás někteří myslí. Žijeme životy stejné, jako oni, ale lišíme se tím, že nemyslíme jen sami na sebe.

A právě tato vlastnost je pro současnou dobu a chaos, který panuje, důležitá a přitom tak vzácná. Svět lidí a jeho hodnoty se bortí. Hroutí se nám před očima a my se s tím neumíme a nechceme smířit.

Od toho tu vlastně jsme. Člověk hledá člověka stejných vlastností a nalezne-li ho, hledá dalšího, aby na to, co ve svém nitru cítí, nebyl sám.

ČÍM VÍCE JE TAKOVÝCH LIDÍ POHROMADĚ, TÍM VÍCE KONAJÍ.

Vím, že to nemusí být jen dobro, ale i zlo má své příznivce. Ale my jsme ti, kteří proti zlu bojují. Pro tyto myšlenky jsme vstoupili do společenství, kterému říkáme řád. Ale co je vlastně toto slovo zač? Proč jej používáme. Inu proto, že řád označuje instituci společného života lidí, kteří se řídí něčemu, k čemu se zavázali. Ne, nejsme řeholníci, mniši, řeholnice, či mnišky, ale řádovými bratry a sestrami.

NAŠÍ VIZÍ, JE PŘEDEVŠÍM POMÁHAT.

A letos jsme pomáhali hodně, i když se to nezdá. Byť málo k málu bylo přikládáno a výsledek je velkým dílem. Každý z nás něčemu přispěl, ale stál v pozadí a svými činy se nechlubil. A to je škoda, protože jiné řády se chlubí a chlubí se velmi rády. Ale také mnohdy za to, co dělají jiní. Přivlastňují si myšlenky a dílo cizích a vydávají za své. Mohu-li vás proto žádat a prosit, změňte svou anonymitu a nestůjte již ve stínu. Chlubte se! Chlubte se rádi!

Pište bratru, který spravuje naše internetové stránky a vykonává tak skvělé dílo. Informujte jiné bratry a sestry v tom, co činíte, chcete učinit, anebo v čem by vám mohli pomoci.

Podíváte-li se na naše stránky, jsou krásné a nebudu pochlebovat autoru, že otevřeně řeknu, že znám lidi z jiných řádů, které nám je závidí a snaží se napodobovat to, co na nich prezentujeme.

Co? Inu například kladení věnců, péči o památku národních hrdinů a vlastenectví. Oni to tam mají také a je směšné, že jejich členové položí kytičku Masarykovi, aniž by si uvědomovali, že jsou v organizaci, kde pochlebují Habsburkům a jejichž představitelé touží otevřeně po rozpadu tohoto státu. Netají se tím a nestydí. Je smutným zjištěním pozorovat měnící se charaktery lidí dle politické situace, naslouchat jejich slovům, měnících se rok co rok, jen ve vidině vlastního zisku. Znam lidí, kteří pro vznešené pojmenování nic nekonají. Tato forma „vlastenectví“ není nic jiného, než pokrytectví.

O to více jsem rád, že stojím s vámi na cestě, která není již pouze mou. Jsem rád, že sdílím myšlenky vás všech, kteří jste mne přijali mezi sebe. Nemám nic proti Habsburkům, ba právě naopak vidím jejich dobu vlády pro Čechy jako historik pozitivně. Jen mi vadí slizota, lživost a úskočnost lidí, kteří Čechy zatracují a přitom Čechy jsou.

Nemá smysl dnes říkat, co jsem za rok učinil. Sami víte, co vše to bylo. Mnohé se povedlo, mnohé díky zlé době ne. Ale stojí v polích mnoho křížů, zasazeno bylo mnoho lip, našli se zapomenutí vojáci, přibýly desky se jmény ztracených a zapomenutých.

Neptejte se, co to stálo. Neodpovím! Ale z řádových peněz ani halíř. Protože jsem všim, co jsem činil, chtěl ukázat, že za málo se dá udělat strašně moc. Ano, v součtu je to velká částka, ale já jsem nad tímto zjištěním v začátku roku prostě neuvažoval. Prostě odešla koruna ke koruně a ono to na konci vůbec nebolelo. Přiznávám pouze to zděšení, že to bylo hodně peněz. Ale ty si do hrobů nebereme a bohatý je v mých myšlenkách vlastně chudákem. Celý život se za něčím pachtí, škudlí a nikdy nemá dost. Pak přijde smrt a nezeptá se ho, co z života vlastně měl.

Tímto přirovnáním bych vám chtěl ukázat, abychom si více začali všimnout starých lidí kolem nás. Nechci podporovat jisté organizace svou charitou, neb slouží jen k tomu, aby bohatli, a potřebným zůstává jen zlomek z toho, co dáte. Stalo se mi to letos, když jsem vybral peníze od posluchačů koncertu, pak se doprošoval, komu je mám předat a po dlouhých tahanicích a nezájmu je předal rovnou potřebnému. Bylo to prý málo – necelých pět tisíc – a vyčteno mi bylo představitelkou „charitativní organizace“, že se moc ptám a že na tak směšnou částku potvrzení o předání peněz nedostanu. A tak jsem si uvědomil, že mají i jiní lidé pravdu v tom, že živíme svou otevřeností a láskou k bližnímu vlastně lumpy.

Také neučiním nic pro to, aby má pomoc směřovala k Africe. Afrika je kousek u našich státních hranic a všichni bez rozdílu vidíme i slyšíme, co se tam děje.

BRATŘI A SESTRY,

dejte těm, co na pomoc nečekají, neříkají si o ni a stydí se za svou bezmocnost! Jsou to lidé tady, v této zemi, ve vašem nejbližším okolí. Podíváte-li se opuštěnému starci do očí s dárkem v ruce, pochopíte ihned, co vám říkám, a věřte, že budete v tomto díle pokračovat. I tady mají lidé hlad a nejsme Somálsko.

Kupte starcům to, co si sami nikdy nekoupí! Vše, co je spojuje s dětstvím a co jim bylo zdraženo neschopnými lidmi natolik, že si to nemohou dovolit koupit. Především je to obyčejný med a sýr, klobása, šunka, čokoláda, oplatky, masové konzervy, ryby, ovoce... Dívejte se prosím v obchodech na tuto sociální skupinu a neváhejte s pomocí. Všimněte se a číňte ihned. Blíží se Vánoce, smutné Vánoce i pro nás s plánovanými omezeními. Blíží se stesk, samota, zoufalost a strach z doby, ve které je nucen starý člověk žít. Nahlédněte do tabulek sebevražd a pochopíte mé myšlenky. Neváhejte koupit to, co starý člověk s povzdechem odloží a před obchodem mu to předejte. I pouhé jablko je občas nedostupné. A to je více než smutné. Žalostné!

A NYNÍ KE STAVU ŘÁDOVÝCH PENĚZ.

Kdo občas nahlédne do transparentního účtu, pak je tam k dnešnímu dni částka 79 479 korun. Jsou tam vaše příspěvky a nebudu říkat, kdo kolik dal. To je věc každého z nás a nepřísluší mi, k této záležitosti cokoli říkat. Jsou to vaše peníze, ne mé, a je tudíž na společenství, na co je použije. Šetřením však můžeme udělat za rok více a všichni víme, že velká akce stojí velké peníze.

Vyzdvihnout však musím Hynka, nejenom za částku 40.000 korun, které získal, ale i za jeho jméno, které se na účtu mnohokrát objevilo.

Z celkové částky je ale nutné nezapočítávat 19.733 korun. Jsou to ty peníze, které jsou označeny slovem Nepomuk. Tato částka by v příštím roce měla narůst dalšími koncerty určenými na záchranu sochy tohoto světce v lokalitě Světice u Brandýsa nad Labem. Pro záchranu je potřebné sehnat polovinu ze stanovené částky a pak žádat o podporu Krajský úřad. Je to 30.000 korun. Ale věřte, že se to podaří a bude se to medializovat. A to jméno řádu velice pomůže.

Na účtu Zachraňme válečné hroby, je v současnosti částka 30.297 korun, a je z větší části složená platbami za mé knihy od bratra Pavla.

Přiznat ale musím nezájem veřejnosti o tyto aktivity. Rozdáno sice bylo na 600 kusů propagačních materiálů na akcích spojených s armádními složkami, ale krom jedné osoby nikdo nic nedal. Cestovní výlohy a náklady na výrobu propagace tak značně převýšily zisk.

Uděleno bylo 13 kusů medailí Cti za péči o válečné hroby.

ROK 2022.

V příštím roce bych chtěl svou pozornost zaměřit na plánované vybudování Muzea české státnosti ve Staré Boleslavi. Muzea především svatého Václava. Ve spolupráci s církví bychom mohli iniciovat Celonárodní sbírku, zaměřenou na shromažďování potencionálních exponátů a sbírkových předmětů s tématy poukazujících na tohoto světce. Není totiž nic jednoduššího, než se ptát a hledat cokoli, na čem je zobrazen. Církevní a náboženské předměty jsou totiž u většiny starožitníků neprodejné a po bazarech, vetešnictvích, či na internetu je snadno dohledáte. Vždyť proč mají muzeum dělat jen „odborníci“. Stejně dovezou to, co mají a vlastně nic nehledají. Za málo pak ale chtějí hodně. A to se mi příčí. Zapůjčené ale mizí také s náladou zapůjčitele. Dlouhodobě plánované výstavy tak občas rychle skončí. A tomu lze zabránit.

CO KDE POSBÍRÁME, TO NEZIŠTNĚ DÁME.

Humanitární pomoc pak budu směřovat ke Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Pul, které se v domově starají o přestárlé kněží. Ti žádné rodiny nemají a jsou opravdu velmi osamoceni.

A pokud mi ještě budou stačit síly při mé nemoci, postavím do polí další kříže. Drobná křesťanská symbolika do české krajiny patří. Byla tu sta a sta let před námi. A jestliže zmizela, pak my z úcty k našim předkům ji musíme obnovit. Nemusím přece mít víru v Boha, abych tak činil. Stačí mi k tomu víra v dobro, které konám.

A to je vše, milí bratři a sestry, mí přátelé a kamarádi. Tok mých myšlenek ustal a nyní již neformálně a s dobrou náladou pokračujeme.

13.11.2021

Br. Petr z Brandýsa